

2010 metų vasario 28 d. Vilniaus Mikalojaus Daukšos vidurinėje mokyklos įvyko Giedriaus Kuprevičiaus (muzika), Sauliaus Šaltenio, Leonido Jacinevičiaus (libretas) miuziklo UGNIES MEDŽIOKLĖ SU VAROVAIS premjera.

Tai buvo stebuklas

Neįtikėtina – pulkas Vilniaus moksleivių pastatė ir sausakimšoje salėje parodė visą miuziklą UGNIES MEDŽIOKLĖ SU VAROVAIS. Šis įvykis tapo įmanomas dėka Mikalojaus Daukšos vidurinės mokyklos moksleivių Skaistės Gorobecaitės ir Elzitos Girčytės iniciatyvos, kurią palaikė mokyklos direktorė p. Regina Mikalauskienė, fonogramos kūrėjai Emilija Puskunigytė ir jau minėta Elzita, muzikos mokytoja Lina Veiverienė, Birutė Leiputė, konsultantas kino režisierius Antanas Maciulevičius, didelis būrys talkininkų, kurių čia visų ir neišvardinsiu. Vien ko verti Reginos ir Vacio Paulauskų blynai, sumuštiniai ir karšta arbata, kuri lydėjo visas repeticijas, Lietuvos kino studijos darbuotojų Danutės Čiupalienės ir Loretos Fiodorovienės parama darbužiais ir rekvizitu. Taigi, įvykis neeilinis, apmaudu, kad niekas nepasirodė nei iš Lietuvos Respublikos Švietimo ir mokslo ministerijos, nei iš ugdymo departamentų ir vių tų kontorų, kuriose klerkai neberanda laiko TIKRIEMS įvykiams pagerbti. Ne man reikia tos garbės, o šimtams žiūrovų, susirinkusių vasario 28 d. mokyklos salėje ir tiems, kurie keletą mėnesių nuoširdžiai repetavo sudėtingą kūrinį. Apmaudu, kad ir mūsų žiniasklaida liko abejinga šiam įvykiui, nes niekas nedaužė langų ir nemušė mokytojų. Apmaudu, kad KITOS LIETUVOS gyvenimas lieka už borto bulvarinius įvykius garbinančioje ŠIOJE Lietuvėlėje, Tėvynėje, kurią, kaip tą vakarą jautriai pasakė vokalo pedagogas ir puikių dainininkų ugdytojas Juras Bajerčius, turime vieną ir privalome ją mylėti. Pridursiu – mylėti kultūros įvykiais, požiūrio į meną branda, pagarba profesijai ir siekiais formuoti savyje poreikį ne vien televizinėms „žvaigždžių“ madoms. Likau sužavėtas Elzitos Girčytės (Monika), Jono Ilevičiaus (Rolandas), Vincento Linkevičiaus (Julius), Dominyko Markevičiaus (Korifėjas) balsais ir aktoriniais gebėjimais. Tai, kad 35 metų miuziklas suvienijo M. Daukšos, M. Biržiškos, Šv. Kristoforo, A. Kulviečio, Valdorfo, S. Neris vidurinių mokyklų, B. Dvariono, Algirdo, „Lyros“ muzikos mokyklų moksleivius, kad miuzikle dalyvavo J. Tallat-Kelpšos konservatorijos, Dailės akademijos, Muzikos ir teatro akademijos studentai, choro „Lietuvaitės“ dainininkės, neįtikėtiną muzikinį išradingumą pateikę smuikininkai Emilija ir Beatričė Puskunigytės bei Antanas Palaitis – argi visa tai – ne STEBUKLAS, tapęs tą vakarą REALYBE? Dėkoju visiems, kurių dėka netikėtai ir kokybiškai dar kartą Vilniuje (jau ketvirtą per pastarąjį penkmetį!) atgimė miuziklas su Sauliaus Šaltenio, Leonido Jacinevičiaus tekstais ir juos lydintia muzika... Dėkoju ir tikiu, kad premjerinis spektaklis bus dar ne kartą pakartotas, o juose pamatysime ir ministrus, ir atsakingus už švietimo kokybę tarnautojus, ir bent vieno kokio laikraščio korespondentus.

Tikiu KITOS LIETUVOS jėga ir ateitimi.

GIEDRIUS KUPREVIČIUS

Gabių ir talentingų vaikų iniciatyva

**Vilniaus Mikalojaus Daukšos
vidurinė mokykla**

**Spektaklis pagal
Giedriaus Kuprevičiaus miuziklą**

„Ugnies medžioklė su varovais“

**Libreto autoriai
Leonidas Jacinevičius ir Saulius Šaltenis**

**Vilnius
2010**

*Miuziklo idėjos autorės
Skaistė Gorobecaitė ir Elžita Girčytė*

*Moksleiviais tikėjo ir idėjos įgyvendinimu
rūpinosi mokyklos direktorė
Regina Mikalauskienė*

*Fonogramą ruošė moksleivės
Emilija Puskunigytė
Elžita Girčytė*

*Chorą parengė muzikos mokytoja
Lina Veiverienė*

*Režisūros mokėsi
Birutė Leiputė*

*Konsultavo kino režisierius
Antanas Maciulevičius,
„Karolingų žiedas“*

Spektaklio rėmėjai

Vilniaus Mikalojaus Daukšos vidurinė mokykla

*

„FotoExpress“ Rimvydas Karalius

Veikėjai:

Monika – Elžita Girčytė
*Vilniaus Mikalojaus Daukšos
vidurinė mokykla,
choras „Lietuvaitės“*

Rolandas – Jonas Ilevičius
*Vilniaus Mykolo Biržiškos
gimnazija*

Julius – Vincetas Linkevičius
*Lietuvos muzikos ir teatro
akademija*

Korifėjas – Dominykas Markevičius
*Vilniaus Šv. Kristoforo
vidurinė mokykla*

Mažoji Monika – Gabija Gorobecaitė

Stebuklingos rankos - Kristijonas Maciulevičius

*Metrikacijos biuro darbuotojos balsas santuokos
metu - Regina Mikalauskienė*

*Spektaklio metu stygniais griežta Antanas Palaitis,
Emilija ir Beatricė Puskunigytės*

Video medžiagą paruošė Karolis Grabys

Originalių nuotraukų autorė Ūkana Kapačiauskaitė

Šviesomis ir garsu rūpinasi Andrius Šmailis

*Premjerai pasiruošti padėjo
Marija Surgautaitė, Kristijonas Leipus ir
Lina Ribokaitė*

*Nuoširdžiai dėkojame
kompozitoriui Giedriui Kuprevičiui
už partitūras.*

Regiantis premjerai gerumu stebino :

- blynais, sumuštiniais ir karšta arbata
Vacys ir Regina Paulauskaitė
- drabužiais ir rekvizitu
Lietuvos kino studijos darbuotojos
Danutė Čiupalienė ir Loreta Fiodorovienė.

Choristai:

Elena Auglytė
*Šiuolaikinės mokyklos centras,
Vilniaus Algirdo muzikos mokykla*

Evelina Boldareva
*Vilniaus Šv. Kristoforo vidurinė mokykla,
Vilniaus muzikos mokykla „Lyra“*

Kristupas Bubnelis
*Vilniaus Abraomo Kulviečio vidurinė mokykla,
Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetė
muzikos mokykla*

Joana Budvytytė
Vilniaus Valdorfo mokykla

Vilė Butkauskaitė
*Šiuolaikinės mokyklos centras,
Vilniaus Algirdo muzikos mokykla*

Skaistė Gorobecaitė
Vilniaus J. Tallat – Keipšos konservatorija
Edita Gorobecienė

Giedrė Baltakytė
Vilniaus dailės akademija

Agnė Misiūtė
Vilniaus Licėjus

Antanas Palaitis
*Vilniaus Salomėjos Nėries gimnazija,
Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetė
muzikos mokykla*

Beatricė Puskunigytė
*Vilniaus Valdorfo mokykla,
Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetė
muzikos mokykla*

Emilija Puskunigytė
*Vilniaus Valdorfo mokykla,
Vilniaus Balio Dvariono dešimtmetė
muzikos mokykla*

Spektaklio veiksmas vyksta 1970 – 1980 metais

Premjera 2010 m. vasario 28 d. 18 val.

„Ugnies medžioklė su varovais“ – nauja seno miuziklo premjera dvigubu dugnu

dr. Elena Martinonienė

TV laidos „Gimnazistai“ autorė

„Šiandien čia aš pamačiau kitokią Lietuvą. Pasijutau tarsi nukeliavęs į visai kitokį pasaulį, kitą šalį. Ne tą, apie kurią kasdien rašo laikraščiai, rodo televizija, o padorią, gražią, dvasingą, labai kūrybingą ir kultūringą Lietuvą – tokia, kokia ji išties yra, ir kokios, deje, mūsų žiniasklaidoje nerasime.“ – susijaudinęs sakė garsusis kompozitorius Giedrius Kuprevičius, kreipdamasis į būrį išvargusių, bet liepsnojančiais skruostais ir degančiomis akimis į lietuviškos muzikos korifėjų žvelgiančių merginų ir jaunuolių, kurie savo poelgiu tą vakarą tarsi riebiu brukšniu užbraukė viską, kas pastaruoju metu patyčių, smurto ir kitų blogybių kontekste skelbiama apie Lietuvos moksleiviją. Vakara vėly vakarą keliasdešimt Vilniaus paauglių bei jaunuolių pelnytai mėgavosi bendraamžių, šeimų bei pedagogų dėmesiu, kupiniais susižavėjimo ir nuoširdžiais linkėjimų žodžiais, mat daug kam netikint įrodė viso to tikrai esą verti.

O prieš keletą valandų iki garsaus muziko iš širdies tartų žodžių, Vilniaus Antakalnį sekmadienio vakarą drumstė neįprastas sujudimas: pakiliai nusiteikę įvairaus amžiaus žmonės skubėjo Mikalojaus Daukšos vidurinės mokyklos link, dažnas dar ir užsukdamas į greta esantį turgelį – aktyvi prekyba gėlėmis pardavėjoms akivaizdžiai buvo netikėta bei labai maloni. Ir tik pilkuojančios sniego pusnys, primindamos kalendorių ir datas, trukdė patikėti, kad visas

šis nemenkas srautas žmonių ir spėiai automobiliais užsipildantis mokyklos kiemas liudija visus skubant ne į kokią tradicinę mokyklinę šventę, o į garsaus miuziklo „Ugnies medžioklė su varovais“ premjerą šioje mokykloje.

Žinia, kad pirmiausia kas šauna į galvą sąsajoje su mokyklos salėje kuriamu ir rodomu bet koku vyksmu, tai nors ir mielas, tačiau didesnės auditorijos nežavintis, mokyklinis infantilumas, didelė dalis nelabai natūralaus moralizavimo, kitų -izmų bei profesionalumo stoka.

Todėl nuostabai nėra galo, kai prieštaraujant, rodos, viskam, nuo pat pirmos akimirkos scenoje pradeda rutuliotis darnus, intriguojantis ir realybę verčiantis pamiršti veiksmas. Jaunieji aktoriai taip įtaigiai pasakoja „savo“ istoriją, kad apmirusioje salėje nekyla nė menkiausios abejonės, kad į meilės sąstus patekusi panelė mokytoja Monika yra šios mokyklos dvyliktokė Elzita Giržytė, o josios Rolandas – bendraamžis gimnazistas Jonas Ilevičius iš Mykolo Biržiškios gimnazijos. Ne ką vyresnis už juos ir į stotį likimo atvestas kareivis Julius – pirmakursis Muzikos ir teatro akademijos studentas Vincentas Linkevičius. Į mokyklos suolą visų trijų solistų neparklupdo nei dainavimas, žavėjęs salę tyru jaunystės skambesiu bei be nereikalingos įtampos balse (ak, kaip turėtų pavydėti jiems to daugelis, dainas „atliekančių“ įvairiuose TV šou...), nei intymių akimirkų scenos, išgyventos ir pasidalintos su žiūrovu be kruopelytės vulgarumo ar cinizmo.

Miuziklui specialiai suburtas nedidelis mokinių choras taip pat neatsilieko nuo solistų: į vieningą skambesį susiliejančys balsai ir kiekvieno aktoriaus išgyvenama savo dalia, savo likimas, kuria nepakartojamą spektaklio emociją ir laikmetį.

Laikmetį prieš keturias dešimtis metų, kai buvo sukurtas šis miuziklas ir kurio scenoje vaidinantys nėra patys patyrę, sukuria ne tik įtaigi vaidyba, tačiau ir iki smulkmenų apgalvoti ir spektakliui iš visur kur surankioti buitines daiktai, drabužiai, to meto mokyklinės uniformos... Ir čia pat, netikėtoje bet labai logiškoje dermėje su tuo retro stiliumi – skaitmeninėmis technologijomis scenoje kuriami vaizdiniai, ritmika, šiomis dienomis darytos nuotraukos, nufilmuoti stoties vaizdai... „traukinys numeris – niolika /...- ani... išvyksta iš kažkelinto perono... vagono...“ – skamba salėje per amžius užkimęs stoties pranešėjos balsas. Besisukantis amžinas laiko ratas, išplėšęs Moniką vienu apsisukimu, kitu – atsieničia į motinos glėbį dar vieną mažąją Monikutę... (vaidina Gabija Gorobecaitė).

Ovacijų, ašarų akyse ir nuoširdaus publikos dėkingumo už padovanotus kiekvienam žiūrovui tikrus jausmus galėtų pavydėti bet kuris, ne tik Lietuvos, teatras.

Tačiau apie spektaklį čia ne tam, kad būtų sugundytas būrys teatro gerbėjų jau ryt dairytis bilietų kasos ir stotis į eilę. Šis stebuklas bus išgyventas ir parodytas kažkada dar vieną kartą, bet tai ir viskas, nes net vaikų vaidinimams galioja tie patys autorystės, licencijų ir kitus teisinius dalykus menė reguliuojantys teisės aktai.

Daug svarbiau yra tai, kad čia ir dabar mūsų Lietuvoje yra vaikų, jaunimo, kuris nepaisant laikinų sunkmečių, amžinų skeptikų ir kritikų, patys, niekieno neraginami (dargi ir gerokai stabdyti, kol galutinai įklyrėjo ir buvo „pasiūsti“ kurti) susigalvoja štai tokią idėją, ja dega ir ją įgyvendina iki galo. Jie nori gyventi kūryboje, vaidinti, dainuoti ir padaro tai stebėtinai kokybiškai, vėlgį, nepaisydami didžiulio nepasitikėjimo ir kliūčių, kurios tarsi jausmų ir jaunimo norų tikrumo testai, kildavo kone kasdien visą devynių mėnesių pasirengimo premjerai laikotarpį. Tokioje situacijoje ir suaugę nuleidžia rankas, ką jau kalbėti apie nekantraujančius, visada skubančius maksimalistus paauglius. O kur dar pamokos, būreliai ir kursai (taip taip, jie dar ir į juos spėjo), pareigos namuose...

Tarp po spektaklio skambėjusių padėkos žodžių, kurių negailėta kiekviem prisidėjusiam, vaikai (net ir nepatogu taip vadinti, po visko...) ypatingai dėkojo maestro G. Kuprevičiui, kurį patys susirado, pakalbino ir kuris nė akimirkai jais nesuabejojo – spektaklis bus. Ir pamažu trijų merginų: jau minėtos Elzitos bei Skaistės Gorobecaitės ir Birutės Leiputės tikėjimas ėmė plisti kaip virusas, telkdamas į vieną bendraminčių komandą visai nedidelius amžiumi svarbių vaidmenų atlikėjus, svarbius sprendimus priėmusią (dėl materialios paramos pagal kuklias išgales didelei idėjai) M. Daukšos vidurinės mokyklos direktorę Reginą Mikalauskiene su visa josios komanda, jau infekuotą meno ir kūrybos tikėjimu kino režisierių Antaną Maciulevičių bei daugelį kitų, norėjusių tikėti ir buvusių drauge. Kad ir arbata vaikus laiku pagirdyti, blynais pamaitinti, kaip garbaus amžiaus ponai Vacys ir Regina Paulauskai, spinduliavę meile ir tos meilės iš vaikų su kaupu gavę. Deja, 100 % atsparumą vaikų idėjoms ir norui kurti buvo N – t.y. nesuskaičiuojamas valdininkų

skaičius, visose, bent kiek su kultūra ir švietimu susijusiose įstaigose... Ką gi, jaunoji karta gavo dar vieną nemokamą (tiesiogine to žodžio prasme) gyvenimo pamoką.

Gavo ją ir pilnutėlė salė žiūrovų, tačiau jau kitokią ir ja norisi pasidalinti su kuo didesniu būriu mūsų, suaugusiųjų, nes, atrodo, kad jos neišmokę prarandame, vėlgi – tiesiogine prasme, labai daug. Besiskirstančiųjų nuostaba dėl reginio kokybės maišėsi su nuostaba: „tai gi tai padarė mano, tavo, mūsų vaikai...“.

Turime nustoti tikėtis iš vaikų tik blogiausio, tik destruktavaus ir piktavališko. Turime liautis tikėtis, kad įvairūs amžiaus kritiniai tarpsniai patys baigsis, kad vaikai patys, savaime be mūsų meilės, pagarbos, pagalbos, patirties ir pavyzdžio užaugs ir patys kažkaip sužinos kaip suaugus būti „žmonėmis“ – taip auga tik piktžolės. Ir turime išmokti tikėti mūsų vaikais. Tikėti, kad jie nuostabūs, kūrybingi, protingi, žingeidūs ir tiesiog – geri. Ir kad jie labai daug ką gali, kai kas nors tikintis jais tiesiog yra šalia.

2010 03 01, Vilnius

